

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν 24 Αὐγούστου.

ΠΟΝΗΜΑ

ΣΑΠΦΕΙΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑΟΥ

Τοῦ ἐκ Γραμμένου.

ΝΥΝ ΔΕ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἐμπόρου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ,

1894.

ΤΩ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΡΕΤΑΙΣ

ΚΑΙ ΕΥΡΕΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΠΡΕΠΟΝΤΙ

ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΩ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ Κ. Κ.

ΓΕΡΑΣΙΜΩ ΤΩ ΔΩΡΙΖΑ,

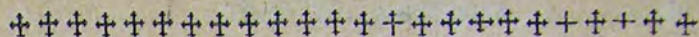
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΤΗΝΔΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΟΣΜΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΑΤΙΘΕΣΙΝ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Υαλλομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀγίου. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δίς.

Δεῦτε τὸ λογικὸν σύστημα, συστησώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, πάσης εὐκοσμίας τὸν πρόξενον, τῷ μερόπων γένει Κοσμάν τὸν θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρία διαλάμψαντα, καὶ πρὸς γγῶσιν θεῖαν ἀνθρώπων πλήθη, διδαχαῖς ποικίλαις, καὶ λόγοις θείοις ἐπαλείψαντα, ὑπογραμμὸν τὸν τῶν ἀσκητῶν, καὶ ἐν Ἀποστόλοις Ἱερομάρτυρα.

Ἔτερον προσόμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τὸ σύστημα, εὐφημήσωμεν τὸν Χριστολάτριν, τὸ τῆς εὐσεβείας ὑπόδειγμα, τὸν τοῖς Ἀναργύροις ἐφάμιλλον, καὶ τὰ ἴσα φέροντα τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς πάντας γνῶσει τῇ θεῇ πλουτίσαντα, καὶ πάντων τὰ ἦθη κατακοσμήσαντα, ἀναργύρους τὰς διδασκαλίας προχέοντα πᾶσιν, ἐν Ἱερουσὶν ἐκλάμψαντα, ὃν ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον ὁμοιον. Δίς.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἅπαν σύνταγμα, ἐγκωμίων ἀνθεσιν ἐπιλέκτοις, τοῦ Χριστοῦ θεράποντος στέφωμεν Κάραν τὴν Ἀγίαν χρεωστικῶς, τὴν τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι,

τὴν χάριν δαψιλεστάτην καταχέουσιν, καὶ νόσους πολυτρόπους ἀπελαύνουσιν, ὡς παρὰ Θεοῦ κομισμένην, ἀντάξιον τῶν πόνων, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἣν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατο ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εὐαγγελικῶς ἐπὶ ὧμων ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας πᾶσι διέσπειρας, ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων δαψιλευόμενος· ὁθὲν κατὰ Παῦλον τοῖς πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσατε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων· ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεῦων, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ καὶ πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῷ προσιόντων τῇ Ἀγίᾳ καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Πανηγία Παρθένη; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον....

Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προκείμενον.

Προφητεία Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. μγ'. 9.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμοῦ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ

ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. 1.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄλῃται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκώσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέραςεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. 16.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμνην ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρη-

μώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α΄.

Τίσε προσκαλέσωμεν τρισμάκαρ, Μάρτυρα, ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· κήρυκα, ὅτι τὸν τόνον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας· Ἀπόστολον, ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας· Μοναζήν τε, ὅτι τὸν σὸν βίον, ὡς περ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως ἐγκατέλιπες· Ἱερέα, ὅτι ἱεουργῶν, σεαυτὸν ὡς περ θυσίαν καθαρὰν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν ἐντολήν σου.

Ὁμοιον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγωνάς σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσαι, τίς διηγῆσται; Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρώτας, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνὰ πᾶσαν Πόλιν προσγινόμενους σοι διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπέληφας τὴν τῶν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, αἰτούμεν σε πανσεβάσμιε, ὡς παρρησίαν ἐδράμενος παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Αποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήσει πρότερον τὸν βίον ἀγνισάμενος καὶ ἀπαθεία ἀνθ' ὧν ὁ Χριστός, πλουσίαν τῶν θαυμάτων κεχορήγηκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μόνος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζων, καὶ θαυμαστῶν ὁ τῶν θαυμάτων χορηγὸς τοῖς ἐν τῇ γῇ Ἀγίοις· ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σοφῷ προσιόντες τῇ Ἀγίᾳ, μετ' εὐλαβείας τὴν κόνιν ἀσπαζόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς, ἄφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι πανσεβάσμιε, διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ κολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶντας σε.

Ὁμοιον.

Οτὰ ὕδατα Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ὁλὴν ρυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον τοῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διειδὲς, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ποντίας τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Οσιε Πάτερ, τοῖς ὁπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἴχνος ἐπόμενος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωκας, κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα, ἡγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἀνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοι κατὰ σάρκα σωτηρίας· ἀλλ' ἵνα πάντες τινὲς διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸ δυνατόν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὡς περ λύτρον, σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθης κράζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅμοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε....

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αριστεὺς ὡς ἀήττητος, τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐννοιαν, εὐθαρσῶς διήλεγξας, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύναμιν, κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ Πνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τροπαῖα τῆς νίκης κατὰ πάντα, ἀναστήσας τόπον Πάτερ, στεφηφορῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἐνθείοις διδάγμασι, τὴν ὑψηλίαν ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἱερώτατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πί-

στεως, Κοσμά ἀξιάγαστε, καὶ τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς στάχους ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθεοῖς, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σὺ Δεσπότη εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν.

Αρετὴν πᾶσαν ἡσκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε ζωῆς τῆς ὄντος ὑπόδειγμα, Κοσμά ἀξιάγαστε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν ἐνδαιτήμα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἱλασμόν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι. τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι, καὶ σωτηρίαν, καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμά ἱερώτατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν· μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἱεραῖς σου διδασκαλαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐωδέστατον. Ἀγγέλων συνόμιλλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηνε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως....

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Οδαῖς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων ἐμπρέψαντα, θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμά τὸν δοιδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Κοί νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος. Τὸ Τροπάριον τοῦ Ἁγίου. καὶ νῦν.

Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν ἁ. Στιχουργίαν Κάθισμα. Ἦχος ἁ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρραγὲς ὥσπερ ὄπλον, προβάλλων νικητὴς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, ἀκονῶν

ὥσπερ φάσγανον, τὸν σὸν λόγον ἀπότομον, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ βελίαιρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ῥίζας, μαχαίρᾳ τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμενα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Ἦχος πλ. ἁ.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐσεβείας τὸν σπόρον ἐνσπείρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν, ἀνθρώπων ἄπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα, δόγμασιν οἷάπερ στάχους.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμασε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος β'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγωνιάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ σου, ἄσμασιν ἀνευφημοῦμεν, ᾧ Θεηγόρε, πόθῳ τε προσπίπτοντες σου Σοφῷ τῇ θεῖᾳ, κομιζόμεθα πλουσίως, λύσιν παντοίων νόσων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Η τοῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένε· ἅπαντα γὰρ δυνατὰ σοι πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὄντινα καὶ δυσωποῦσα μὴ διαλείπης, ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν πυρὸς τῆς Κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προ-
κειμενον. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις. Στίχ. Τοῖς
Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ οὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον.
Ζήτηι τῇ κς'. Ὁκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου
πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ
Θεός.

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὸν νοῦν ἀναπερώσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παι-
δόθεν ἀσκήσει καὶ μελετῇ συζήσας τῇ κατὰ Θεόν,
ἐκ τοῦ Ἀθωνος ὠρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ
τὰς διψώσας ψυχὰς, πλουσίως ἐπότισας, τῇ ἐπομβρία
τῶν λόγων σου, ἧς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώ-
σεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας,
εἰσελθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ως Ἱερεὺς τοῦ Δεσπότης γνήσιος Ἱερουργῶν τῷ Θεῷ,
καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος τὴν πίστιν
διετράνωσας, δόγμασιν Ὁρθοδόξοις, καὶ λόγοις πάντας
καθοδηγῶν, πρὸς τὴν θεογονίαν ἀνείλκυσας.

Υπογραμμὸν Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σῶ-
φῇ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα
ἀκριβεστάτον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄν-
τως ἀλάθητον, ἣν διακρατοῦντες σωθείμεν.

Τοῦ σοῦ Δεσπότης τὸν Σταυρὸν ἐδάστας, σὺ διὰ
βίου παντός, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράστια,
τοῖς πόθῳ προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβείαις, τὰς
προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθείμεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον ἀληθῇ γινώσκοντας, καὶ προστασίαν
βροτῶν, πάντων καὶ μεσείτιν, πρὸς ὃν περ ἀπεκύησας,
περίσωζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατὰ σοι, τὸν πάντων
κτίστην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Λελερωμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν κακω-
δίαις, ἀνακάθαρτον ταῖς ἱεραῖαις σου Μάκαρ, καὶ ἀ-

πόπλυνον φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως καὶ γὰρ δοξά-
ζω, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Αποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς
Θεὸν ἀνεπτερώθης Τρισμάκαρ, καὶ προσέδραμες
Χριστῷ, ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, προσεσενγκῶν ὡς θυμα,
αἷμα τὸ σὸν καὶ ἀκροθήνιον.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, ἀνάδειξον καρποφόρον
ἀρετῆς ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις
τὴν ἰσχύν τελεῖν μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ
τῇ Σοφῇ τὰ θαυμάσια.

Εσκοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τρικυ-
μίας, καταφαίδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ
καταύγασον Ἀγνὴ Φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σοι, ἵνα τοῦτον
δοξάζω, καὶ σὲ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποταμοὺς ἐξήρνας τῆς ἀσεβείας, προσριφεῖς τοῖς
ῥέυμασι τοῖς ποταμίσις Ἀριστεῦ, καὶ στεφηφόρος
ἀνέδραμες πρὸς αἰωνίους σκηνάς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ητὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς καταύ-
γασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμοὺς, καὶ τὴν ἀχ-
λὴν τῆς καρδίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυσον Δέσποινα.

Ὡδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εχοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὐρεῖν ἔλεος, καὶ
γὰρ πλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύστης γε-
νόμενος.

Εχοιμι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλβιε, λύσιν
λαβεῖν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύ-
τρωσιν.

Εὐροιμι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀνατέθυκας,
Μάρτυς Χριστοῦ, εὐπροσώπως στήναι, παρρησίαν
ταῖς πρεσβείαις σου.

Ιλεὸν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἱκέτῃ ἀπέργασαι, τὸν σὸν
Υἱόν, πρὸς αὐτὸν χρωμένη, παναθνεσταταῖς μεσιτεί-
αις σου.

Ὡδή α'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τὸ ποτάμιον ῥεῖθρον, τῇ προσρίψει σου Πάτερ ἡγίας, τριημερονυκτεύσας ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου, ὃν μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύων, ὅπως ῥυσθῶμεν τῆς Κολάσεως.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος τὴν Τριάδα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανῶς ἀνεκήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν, τρισὶ δὲ τοῖς προσώποις, Πατρός, Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Τὸ δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀποκρουσάμενος, μύρω τῆς Τριάδος, νουνεχῶς Πάτερ προσέδραμες φέρων ὥσπερ θύμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσπότη, αἷμα σὸν ἱερῶτατε.

Θεοτοχίον.

Ητὸ φῶς τετοκυῖα, τὸ τῆς τριφεγγυὸς Τριάδος μεφώτισον, τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν δεῖλαιον, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτρεταιν οὐκ ἔχω, πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπείρανδρε.

Ὡδή ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρι.

Γλαρωτάτη φωνῇ, καὶ λόγοις πείθων Μακάριε, εἰλκυσάς πάντα πιστὸν πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπεγνώμονας τῆς θεοσεβείας, ἐνδεικνύς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Γερουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθυκας ἵνα καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνὸς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπότη σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς μονασταῖς ποδηγόν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κατέλιπες τὸ σὸν ζῆν, οὐπὲρ ἀντεχόμενοι, ἐπαναγραφεῖν, ἐξ ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γνῶσιν θεῖαν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Τὴν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπilon, καθικετεύω σεμνῇ, ὅπως εὖρω ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πταισμάτων, ταῖς εὐπροσδέκτοις μεσιτεΐαις σου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Τῆς Αἰτωλίας προσλθὼν Θεοφόρε, καὶ ἐν τῷ Ἀθῷ μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεὶς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον,

καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων ὄντως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῶν Μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπηρετὴν τοῦ λόγου, τῶν Ἱερέων ὑπογραμμὸν, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, καὶ ἐγκωμίων ἀνθεσι καταστέφωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἀγίαν, ἐξ ἧς ἀφθονα προχεῖται τὰ ἱάματα, καὶ δοφιλῇ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖται τὰ θαυμάσια, ἦν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσείπωμεν. Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας ἐκτεμὼν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ εὐσεβείας τὸν σπέρρον τοῖς ὡσὶ καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπείρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κήρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος· ἦν περίσῳζε διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεΐαις σου, ἔχεις γὰρ παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ κδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ Ἰσαποστόλου.

Κοσμᾶς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,

Κόσμον λιπὼν πρόσκαιρον ἀγήρω ἔχει.

Θάνεν διὰ βρόχου Κοσμᾶς εἰκάδι τετάρτη.

Τὸ κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὅρα ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀκολουθίας.

Ὡδή ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Γχνη παμμάκαρ τῶν ποδῶν σου, κατεστήριξας ἔχνεσιν ἀλιείων, καὶ σαγήνῃ Σοφῇ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ἡγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγῳ τῷ σῷ ποδιγηθέντες, λόγον τοῦ Πατρός τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα, μορφήν βροτεῖαν ἀσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Λύχει λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμήτορα Κόσμου παντός τὸν Μέγαν, Ἱερέα Θεοῦ, βλαστήσασα ὡς

ρόδον οὗ τῆς ὁσμῆς ἐπλήσθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὅλων τετοκυῖα, ὃν δυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου, καὶ μετὰ πόθου Δέσποινα προστρεχόντων σου τῇ οὐκ ἐπὶ.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν ἐν Ὁρει Ἀγίῳ.

Ιερέων πληθὺς καὶ τῶν Μαρτύρων, εὐφημεῖ σε Κοσμά Ἱερομύστα, καὶ Μοναστῶν ὁ δῆμός σε γεραίρουσι, ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Αναγύρωσ τὸν σὸν ἐνοσίφους λόγον, ταῖς διψώσαις καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ἐπταπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας, πόνων τοὺς στεφάνους, ὧ μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Διδαγμάτων ἐνθέων σου πλησθεῖσα, Ἀλθανία ἄθλους τοὺς σοὺς γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου Ναῶ, τὴν Τριάδα Πατέρα, τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως.

Οἱ δι' Εὐσας Ἐδὲμ ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντισταθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήσασαν, ἥς ταῖς μεσιτείαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροῖμεν Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αἴγλη τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλλαμφθεὶς πρὸς τοὺς πόνους ἐξέδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ πάντων ἐπισκοπῶν, καθὼς φησὶ τὸ λόγιον, ὃ καὶ παρεπόμενος ἀσφαλῶς, ἐξέδωκας βασάνους, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα, τὸν σὸν Δεσπότην μιμούμενος.

Τὸν φόβον τοῦ Κυρίου ἐνδον λαβὼν σὴ καρδίᾳ σοφίαν ἐπλούτησας παρὰ Θεοῦ, ἥ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν πρὸς γνῶσιν θείαν ἤγαγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἕνα Θεόν, Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἀναρχὸν Πατέρα, σὺν τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ Πνεύματι.

Μνημεῖον διδασκῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλείπων πανόλβιε, θεῖου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ Δίκαιος ἐξέτεινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέλεις ἐν τῷ Κόσμῳ ἀφθότους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ τοῖς προστρέχουσι.

Βάτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατεῖδε σε μόνῃ Θεόνυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὅλως ἀκατάφλεκτον μέιναν, ἡμεῖς δὲ σε πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς, δοξάζομεν, ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὖσαν, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρόν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάστας, δι' οὗ ἐτέλεις ἐν Κόσμῳ τοῖς προσιοῦσί σοι Μάκαρ ἄφθονα τὰ ἰάματα ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπότη πάνσοφε, διὸ καὶ προσενηνοχας σαυτὸν δεκτὸν ὥσπερ θυμᾶ, ἱεουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε σὴ μεσιτεία πάντοτε μὴ διαλείπης χρωμένη πρὸς ὃν ἔτεκες Κόρη, ὑπὲρ σῶν δούλων πάναγνε τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα ὅσα καὶ βούλει ποιῆσαι ὡς μήτηρ τοῦ Βασιλέως.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τοῖς θεοφθόγοις σου λόγοις πίστιν ἐτράνωσας, τὸ ζοφερὸν τῆς πλάνης διαλύσας Παμμάκαρ, φωτὶ τῷ τῆς Τριάδος, ᾧ παρεστῶς, παρῆρσιαν εὐράμενος καθικετεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεὶ.

Τὴν τοῦ Λειψάνου σου κόνιν τὴν θαυματόβρυτον, κατέχουσα ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ Πόλις, ὡς ὄντως θεῖον πλοῦτον, καὶ θησαυρὸν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, αὐχεῖ δικαίως, ἦν σώζε ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίας βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Εὐφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις τὸν κοσμήσαντα λόγοις Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν τὸν κοσμήτορα, τῶν Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν καὶ Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων, Παύλου τὸν ζηλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμάν τὸν Ἰσαπόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὕπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς πιστοῖς διετράνωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἐκ βυθοῦ τῆς κλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν Θεῖαν μετήγαγε, τῇ τῶν λόγων πλημμύρᾳ τῶν ἀνθρώπων ποτίζων τὰς διανοίας, καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν διαλυσάμενος, τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερὸν ἀντεισήγαγεν, ᾧ καὶ ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσθεῖημεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθαι

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ' καὶ ζ'. Ὁ Ἀπόστολος. Ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον τοῦ Ἀγίου.

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς οἰκουμένης τὸν διδάσκαλον τὸν σοφόν, ἅμασιν ἐνθέοις εὐαγγελήσωμεν πάντες Κοσμάν τὸν θεῖον μύστην καὶ Ἰσαπόστολον.

Β Ι Ο Σ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΟΣΜΑ

Οὗτος ὁ τῇ ἀληθείᾳ Ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, Διδάσκαλος, καὶ Κηρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἑνα μικρὸν Χωρίον, ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον· γονέων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατραφεὶς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ, καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτον χρόνων εἴκοσι, ἴσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβισάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἄρχησε μὲ φήμην μεγάλην καὶ τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπαιδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικοὺς του συμμαθητὰς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικὰ ὑπὸ κάτω εἰς τὸν Διδάσκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Τζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόβου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολάρχησε μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. Ἦτον δὲ ἀκόμα Λαϊκὸς Κώνστας καλούμενος, πλὴν καὶ εἰς τὸ σχῆμα ὧν τῶν Λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ Σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἡγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτόν του ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῇ τύχῃ ἢ περιφημος ἐκείνη Σχολή, ἀναχωρησάντων τῶν Διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένῃ ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνστας ἀναχωρήσας ἐκείθεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν

Μονήν τοῦ Φιλοθέου. Καί ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη Μοναχός, καί εἰς τοὺς πόνους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότητα. Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρεῖας ἐχοῦσης Ἐφημερίου, προτροπῇ σφοδρότερα, καί δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καί Ἱερομόναχος. Εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς ὢν, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καί τοὺς ἀδελφούς του Χριστιανούς ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔμαθε. Καί πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί, ἔχουν μεγάλην χρεῖαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καί ὅτι χρέος ἔχουν ἐκεῖνοι, ὁποῦ σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικά καί αὐλὰς μεγάλων, καί νὰ ματαιώνωσι τὴν σπουδὴν τους, διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτον, καί ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὁποῦ ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καί βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσουν μισθὸν Οὐράνιον, καί δόξαν ἀμάραντον. Ἀλλὰ μὲ ὅλον ὁποῦ εἶχε τόσον πόθον, καί ζῆλος πολὺς ἀναπτεν εἰς τὴν ἱεράν του καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ὁμως πάλιν καί συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καί δύσκολον τὸ ἐγγεῖρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὥς ταπεινῶρων καί μέτριος, δὲν ἐτόλμησε ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θείαν βούλησιν. Ὅθεν θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἂν εἶναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θείαν Γραφήν· καί ὦ τοῦ θαύματος! εὗρέθη εὐθὺς ἐμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου, ὁποῦ λέγει· «Μηδεὶς » τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ καί τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος. » (ἀ. ἰ. 24.) ἤγουν· ἂν μὴ ζητῇ τις μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν του, ἀλλὰ καί τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καί φανερώσας τὸν σκοπὸν του τοῦτον καί εἰς ἄλλους Πνευματικούς Πατέρας, καί λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καί τὸν ἀδελφόν του Διδάσκαλον Χρύσανθον, ὅστις καί τὸν ἐδείξε καί μερικὴν τινα τέχνην Ρητορικὴν, διὰ νὰ ὁμιλῇ τάχα, μὲ ἁρτιαν μέθοδον. Φανερώσας λοιπὸν καί εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστέρους Ἀρχιερεῖς καί Διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμὸν του, καί εὐρὼν ὅλους συμφώνως παρακινούντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἑγγράφον ἀδει-

αν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχέοντος Σεραφεῖμ τοῦ ἐκ Δελβίνου, καί οὕτως ἄρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καί τὰ χωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ὑπήγεν εἰς τὸν Ναύπακτον, εἰς Βραχώρι, εἰς Μεσολόγγι, καί ἄλλους τόπους, καί πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν· καί συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σωφρόνιον, καί παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἀδειαν καί εὐλογίαν, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα καί ζῆλον. Καί δὴ περιελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ Δωδεκάνησα, καί διδάξας τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν, καί νὰ πράττουν ἄξια ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκεῖθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καί περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖ Μοναστήρια καί Σκήτας, καί διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀναγινώσκων τὰ θεία βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ υποφέρῃ περισσότερο, ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὁποῦ ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, καί ἀρχινῶν ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὄρους χωρία, ὑπῆγε κηρύττων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βόρροιν, καί εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας, ἕως καί εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν καί τὴν Πρέβεζαν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπλευσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Μαῦραν καί εἰς Κεφαλληνίαν, καί ὅπου ἂν ἐπήγαγεν ὁ Τρισμακάριστος, ἐγένετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν, καί ἤκουαν μετὰ κατανύξεως καί εὐλαβείας τὴν χάριν καί γλυκύτητα τῶν λόγων του, καί ἀκολούθως ἐγένετο καί μεγάλη διόρθωσις καί ὠφέλεια ψυχικὴ. Ἦτο δὲ ἡ διδαχὴ του, καθὼς ἡμεῖς αὐτίκοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλυστάτη, ὥσάν ἐκείνη τῶν ἀλίων. Ἦτο γαλήνιος καί ἡσύχιος, ὁποῦ ἐφαίνετο καθολικὰ νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἱεροῦ καί ἡσύχου Ἀγίου Πνεύματος. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ Ἱερός οὗτος Διδάσκαλος μὲ τὸν σπὸρον τῆς ἐν-θέου Διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καί ὁ Θεὸς ἀνωθεν συνήρ-

γει καὶ ἐβεβαίονε τὰ λόγια τοῦ μετὰ τὰ ἀκόλουθα σημεία καὶ θαύματα, καθὼς ποτε διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίονε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων τοῦ. Διότι εἰς τὴν Νῆσον ταύτην ἦτον ἓνας πτωχὸς βράπτειος, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν γέρι ξηρὸν καὶ ἀνενέργητον. Οὗτος λοιπὸν προσδαμῶν εἰς τὸν Ἀγίον, ἐδέετο νὰ τὸν ἱατρύσῃ. Ὁ δὲ ἐπαρακίνησεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ εὐλάβειαν εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν σπλαγχνισθῇ. Ὑπήκουσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφ' οὗ ἤκουσε τὴν διδαχὴν τοῦ, ὃ τοῦ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐρέθη τελείως ἱατρευμένος. Ἄλλος πάλιν παράλυτος, ἀκούων τοῦτο τὸ παράδοξον, ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μετὰ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὥραν τῆς διδαχῆς τοῦ, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Εἰς τὸ κάστρον τῆς Ἀσσοῦ, ἦτον ἓνας εὐγενὴς, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθενείαν εἰς τὰ αὐτὰ, ὅπου ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦτον σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή τοῦ. Οὗτος πηγαίων μετὰ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρὰ καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε θεραπευμένος. Εἶναι ἓνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κορονοί· ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον περνῶν ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον εὐκαιρον, ὅμως διὰ νὰ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα καὶ τοῦ τὸ ἔφεραν, καὶ βάνων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ, ἔπιεν ὀλίγον τί, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσεν παραδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἱαματικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει κάμμία Ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδαχὴν τοῦ ἔξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνήθιζε, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ σταθῇ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε, καὶ ἐκατασκεύαζαν ἓνα Σταυρὸν ξύλινον μεγάλον, καὶ τὸν ἔσταιναν ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀκουμβίζων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὅποιον, ὡς λέγουσι,

τοῦ τὸ ἐκατασκεύαζαν ὡσάν θρονὸν ὁ Κούρτ Πασσᾶς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνων ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδαχὴν, τὸ μὲν σκαμνί τὸ ἐδιάλυε, καὶ τὸ ἔπερνε μαζί τοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαιεν· ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Κηρύγματός τοῦ παντοτεινῇ. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ Σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαύματα. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ παζαρίου τοῦ Ἀργοστολιοῦ, ἦτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἄφησεν ὁ Ἅγιος ἓνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέβλησεν ἓνα νερὸν θαυμαστὸν, τὸ ὅποιον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοστεύσῃ.

Απὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἀπέρασεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνωδευμένος μετὰ περισσότερα ἀπὸ δέκα καίκια γεμάτα ἀπὸ εὐλαβεῖς Κεφαλληνίας· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν ἠτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς Κεφαλληνίαν. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τοὺς Κορφοὺς, ὅπου καὶ ἐδεξιῶθη μεγάλως παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἠγεμόνος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐαυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσουσιν τὴν διδαχὴν τοῦ Ἀγίου, οἱ τῆς πόλεως προεστυόντες τὸν φθόνον φοβούμενοι, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον· καὶ οὕτως, ἵνα μὴ αἴτιος γένηται σκανδάλων καὶ ταραχῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος τῆς στερεᾶς, ἦγουν τῆς Ἀρβανιτίας, ὀνομαζόμενον Ἅγιοι Σαράντα, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς, περιπατῶν καὶ διερχόμενος τὰς βαρβαρικὰς ἐκεῖνας Ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ τελείως ἡ εὐσέβεια, καὶ ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ, διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσε Χριστιανοί, καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ καὶ φόνους καὶ κλεψίας, καὶ ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, καὶ παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοὺς ἄσεβεῖς· ὅθεν εἰς τούτων τῶν Χριστιανῶν τὰς κεχερωμένους καὶ ἐξηγριωμένας καρδίας σπείρας τὸν σπόρον τοῦ Θεοῦ λόγου ὁ Ἱερός Κοσμάς, ἔκαμε, συνεργούσης τῆς Θείας Χάριτος, πολλοὺς καὶ μεγάλους καρπούς· διότι τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπράυνε, τοὺς ἀσπλάγχχνους καὶ ἀνελεήμονας, ἔδειξεν ἐλεήμονας, τοὺς

ἀνευλαβεῖς ἔκαμεν εὐλαβεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀγροίκους εἰς τὰ Θεῖα ἐμαθήτευσεν, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔφερεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν· ὥστε ὁποῦ ἔλεγον ὅλοι δι᾽ εἰς τοὺς καιροὺς των ἐφάνη ἓνας νέος Ἀπόστολος.

Εκατάσθησε Σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τόσοις Ἑλληνικά, ὅσων καὶ Κοινά, τόσοις εἰς τὰς χώρας, ὅσων καὶ εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδία εἰς αὐτὰ καὶ νὰ μανθάνουν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐκ τούτων νὰ στερεώνωνται μὲν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν, νὰ ὁδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς πλουσίους καὶ ἡγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολουμβήθρας μεγάλας χαλκωματένιας, πρὸς δώδεκα γρόσια τὴν κάθε μίαν, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτενὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζωνται καθὼς πρέπει τὰ παιδία τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον καὶ ἡγόραζον Βιβλία πατερικά, καὶ χριστιανικαῖς διδασκαλίαις, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, καὶ μπόλιας, καὶ χτένια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ὑπέσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένεια, καὶ νὰ ζῶσιν ἐνάρετα καὶ χριστιανικά. Τὰ δὲ κομπολόγια καὶ σταυροῦδια ἐμοίραζεν (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοράζοντας.

Εἶχε τεσσαράκοντα, ἢ πεντήκοντα Ἱερεῖς, ὁποῦ τὸν ἡκολούθουν κατόπιν, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐπαράγγελλε πρῶτον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ νηστεύσουν καὶ νὰ κάμουν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ μεγάλην φωτοχυσίαν. Εἶχε γὰρ ἐπίτηδες κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα χωροῦντα κάθε ἓνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὁποῖα διαλύων τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοιράζων εἰς ὅλους κηρία

δωρεὰν, ἔβαλλε τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐδιάβαζον τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἐχρίοντο ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔκαμεν τὴν διδασκίαν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἡκολούθη λαὸς πολὺς, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἐσπέρας, καὶ ἡτοίμαζον σακκία πολλὰ ψωμί, καὶ καζάνια σιτάρει βρασμένον, ἔπειτα τὰ ἐπῆγαιναν ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ ἤθελε νὰ διαβῇ ὁ λαός, καὶ οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνο, καὶ ἐσυγχώρουν ζῶντας καὶ τεθνεώτας.

Ενῆργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐνας Τοῦρκος ἀξιωματικός, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινήμενος, τόσοις μίσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἀγίου, ὁποῦ μίαν φορὰν καθαλικεύων τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ τρέγων τὸ ἄλογον τὸν ἔρριξε κάτω, καὶ ἐσύντριψε τὸν δεξιόν του πόδα, καὶ γυρίζων εἰς τὸ σπῆτι του, εὔρε τὸν υἱόν του ἀποθαμμένον· ὅθεν μετανόησας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τοὺς Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ὑπῆγαν διὰ νὰ ἴδωσιν τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσσουν τὴν διδασκίαν του, καὶ ἐπειδὴ ἦτον καλοκαῖρι, ἐκοιμήθησαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, καὶ πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς ἴδον ἐν φῶς οὐράνιον, ὡσάν σύγγεγον, ὁποῦ ἐσκέπαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκάθητο ὁ Ἅγιος, τὸ ὁποῖον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανοὺς· ὅθεν τὸ πρῶτ' ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν του ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν του, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Αλλος πάλιν Τοῦρκος ἀξιωματικός ἀπὸ τὴν Καβάιαν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὁποῦ δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερόν του. Οὗτος ἀκούων διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δοῦλον του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχρηθῇ, καὶ διὰ μέσου του ἵσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομάζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τοῦρκος τὸν δοῦλόν του μὲ ἓνα ἀγγεῖον νερόν, παρακαλῶν τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλογήσῃ. Τότε βλέπων τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ Τοῦρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμήνυσε νὰ κάμῃ δύο προστάγματα, νὰ μὴ πίνη ρακί, καὶ

νά μοιράσῃ τὸ δέκατον τοῦ πλούτου του εἰς τοὺς πτω-
χοὺς, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νε-
ρόν· καὶ πίνων αὐτὸ ὁ ἀσθενὴς, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰ-
ατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ
τὸ Φανάρι εἰς τόπον λεγόμενον Λακούρισι ἓνας Τοῦρκος
ἐξουσιαστὴς τοῦ τόπου βλέπων τὸν Σταυρόν, ὁποῦ
ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδασκε, καθὼς εἶχε συνήθειαν,
ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγων βλέπων, τὸν εὐγαλεν
ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ σπήτι του, διὰ
νὰ κάμῃ δύο στύλους τοῦ κραδάτου του, ὁποῦ εἶχεν εἰς
τὴν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθὺς, ὦ τοῦ θαύματος! γίνε-
ται ὡσάν ἓνας φοβερός σεισμὸς, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ στα-
θῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιόμενος ὥραν
πολλήν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας του, ὡσάν
δαιμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο Τοῦρκους,
ὁποῦ ἐδιάβαινον ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ,
ἐγνώρισε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκὴν ὀργήν, διὰ τὴν
τόλμην ὁποῦ ἔλαβε, καὶ εὐγαλε τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅθεν
μόνος του τὸν ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὸν
τόπον ὁποῦ ἦτον καὶ προτῆτερα, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπῆ-
γαινε, καὶ τὸν ἐφίλει μὲ μεγάλην εὐλάβειαν· καὶ ἄλλην
φορὰν ὁποῦ ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Ἱερὸς Διδάσκαλος, ἑορά-
μεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τοῦρκος εἰς προσκύνησίν του, καὶ ἐδι-
ηγείτο παρρησίᾳ εἰς ὅλους τὸ θαῦμα, καὶ ἐζήτηι ταπει-
νῶς τὴν συγχώρησιν.

Επειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγχε τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὁποῦ
φοροῦν στολίδια, τὰς ἐκατάπεισε διὰ τῆς διδαχῆς
του νὰ τὰ ἀπορρίψουν ὅλα, τόσον ὁποῦ καὶ μερικαῖς ἐ-
μαυροφοροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόριτζαν
εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μὲ πολλὰ
φλωρία, καὶ ἄλλα στολίδια περιττά· ταύτην τὴν γυναῖκα
ἐσυμβούλευσε πολλάκις ὁ Ἅγιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα
εἰς πτωχὰ παιδιά, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον της. Ἀλ-
λὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε· τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγά-
λῃ ἀπὸ τὸ παιδί της τὰ στολίδια, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ
ὀγλίγωρα· καὶ ἐπειδὴ οὔτε τότε ἐκαταπαίθη, τὴν ἀκόλου-
θον ἡμέραν εὗρήκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθαμένον τὸ τέ-

κνον της, καὶ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπειθείαν της
ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσε.

Πάλιν, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἐπήγαινε, ἐδίδασκε τοὺς
Χριστιανούς νὰ μὴν κάμουν παζάρια τὴν Κυρια-
κὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς
Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀκούουν τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, καὶ
τὰ θεῖα λόγια καὶ ὅσοι τοῦ παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαί-
δευε μὲ διάφορα παιδευτήρια· ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον
Χαλκιάδες ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἓνας
πραγματευτὴς, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγ-
ματευθῇ τὴν Κυριακὴν, εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δρα-
μῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ ζήτησας συγχώρησιν διὰ
τὴν ἁμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἱατρεύθη.

Ομοίως εἰς τὴν Πάργαν ἓνας ἐργαστασιάρχης, ἐπειδὴ
ἠθέλησε νὰ πωλῇ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν,
ἐπιάσθη τὸ χέρι του. Ὁμολογήσας δὲ τὴν ἁμαρτίαν του
ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νοουηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἔλαβε
τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ καὶ τὴν παθουμένην ἱατρείαν τῆς
χεὶρός του. Κατὰ τὸ Ξηρόμερον ἔτυχε μία γυναῖκα, καὶ
ἐζύμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὐγαλε τὸ ψωμί ἀπὸ
τὸν φούρνον, τὸ ἤρε κόκκινον ὡσάν νὰ τὸ εἶχε ζημώσῃ
μὲ αἷμα· ὅθεν προσπίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁ-
γίου, ἔλαβε τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα δὲ μέ-
ρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυρια-
κῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου τὸ μουλᾶρι του,
ἄλλος ἐδαιμονίσθη, καὶ ἄλλος εὗρε τὸ παιδί του ἀποθα-
μένον.

Εἰς ἓνα χωρίον τῆς Κασορίας, ὀνομαζόμενον Σέλτζα,
μία γυναῖκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆ-
ρε τὸ νερόν, μὲ τὸ ὅποιον ἐνιφέ ποτε τὸ πρόσωπόν του ὁ
Ἅγιος καὶ τὸ ἐφύλαξεν εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὦ τοῦ
θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύτρωσεν ἓνα χορτάρι μὲ δύο
φύλλα μόνον, τὸ ὅποιον ἐγίνε μεγάλον ὅσον ἦτο τὸ ἀγ-
γεῖον, καὶ ἐπλεεν πάντα εἰς τὸ νερόν χωρὶς νὰ ἔχῃ ῥίζαν,
καὶ δὲν ἤλλαξε τελείως τὸ χρώμα του, ἀλλ' ἔμεινε δρο-
σερόν διὰ ἓνα ὀλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὁποῦ ἐθαύ-
μαζον ὅσοι τὸ ἐβλεπαν, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς
ἱατρείας εἰς πολλούς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυ-

νή. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσώτερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλοῖς φοραῖς ἔλεγεν εἰς τὴν διδασκίαν του, ὅτι ἐπρὸς καλέσθη εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόρρησις του αὕτη τὴν ἐκθασιν· τὴν ἔλαβε δὲ τοιοῦτο τρόπον. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν ἤνοιξε στόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλονικήν, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ Ἰωάννινα, οὔτε εἰς κανένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τοὺς Χριστιανοὺς ἐδίδασκε νὰ πολιτεύωνται ὡσάν Χριστιανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀλήθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἐξουσιαστὰς ὅπου τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλβανίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἑξω πεδιάδας τὰ ἤκουον ἀπὸ τοῦ στόματος του καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκήρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασσᾶς ἀκούων τὴν καλὴν του φήμην, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθεν ἔμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ τοῦ ἤρεσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε καὶ τὸ θρόνι ἐκεῖνο ὅπου προσέπαμεν τοῦ ἐκατασκεύασε καὶ με κατηφὲ τὸ ἐνδύσε διὰ νὰ ἀναβαῖνῃ εἰς αὐτὸ καὶ νὰ διδάσκῃ ἀπὸ ὑψηλὰ τοὺς λαούς. Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μιαιώτατον τοῦτο γένος τῶν μισοχρίστων Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας ἔδειξε πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα μὴ ὑποφέρον νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἑβραῖοι ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὑπῆγαν οἱ θεοήλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασσᾶν τοῦ τόπου πῶς ὁ Ἱερὸς οὗτος Κοσμάς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Μοσχόβους διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν Ραγιάν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν Μοσχοβίαν· ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἡ Θεία Πρόνοια τότε τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβουλήν· ἐπροξενήθη ὅμως ἀρκετὴ ζημία χρημάτων εἰς τὸ κοινὸν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἱερὸς Κοσμάς ἤρχισε νὰ στηλιτεύῃ τὴν πονηρίαν καὶ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν Χριστιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερά ἀπεδείχθη πῶς ἦτο πλάσμα καὶ

σαφὲς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν Πασσᾶν, πάλιν ὑπῆγεν εἰς Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάπεισε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μεταβάλλωσι τὸ κοινὸν παζάρι ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπροξένησε μερίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε διὰ φανεροὺς ἐχθροὺς, καὶ ὅτι εἶναι ἐτοιμοὶ κάθε καιρὸν νὰ κάνουν κάθε κακὸν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Τρίτον θέλων νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν Χριστιανῶν τὰς μακρὰς φοβύτας καὶ τὰ τοιοῦτα, τὰ ὁποῖα διὰ τὰ ἡγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκόθαρτα, ὅτι ἐπιταυτοῦ διὰ τοὺς Χριστιανοὺς οἱ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι, καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγορεύωσιν ὀλότελα· καὶ λοιπὸν μὴ ὑποφέροντες πλέον νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτοὺς, ὑπῆγαν εἰς τὸν Κούρτ Πασσᾶν καὶ τοῦ ἔδωκαν πουργεῖα πολλὰ διὰ νὰ τὸν εὐγάλῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμβουλευθεὶς με τὸν χόντζαν του, ἀπεφάσισε διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ τὸν θανατώσῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγινε με τοιοῦτον τρόπον. Συγγήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαγε διὰ νὰ διδάξῃ νὰ πέρνῃ πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερεᾶ τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους Χριστιανοὺς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγαίων λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀλβανίτιας λεγόμενον Κολιχόντασι, ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνῶν δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ μανθάνων ὅτι ὁ Κούρτ Πασσᾶς ὠριζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζομένην, μακρὰν δώδεκα ὥρας· μανθάνων δὲ καὶ ὅτι ὁ χόντζας τοῦ Πασσᾶ ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἄνθρωπον, καὶ ἐπήρε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδαξε, πλὴν δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του εἰς τὸν χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλές εἶναι. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐμπόδιζον πρὸς ὦραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ οὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστὰς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσουν· ὅθεν λέγων εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἐξετάζουν

περισσότερον, πέρνει μαζί του τέσσαρας Καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνον, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν χόντιζαν. Ὁ χόντιζας καμώνεται καὶ τοῦ λέγει, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασσᾶ, ὅστις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συνομιλήσουν. Ὁθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν Ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασσᾶν, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν του. Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν· ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὁποῦ τὸν ἤξιωσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἀποστολικοῦ Κηρύγματος μετὰ Μαρτύριον. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τοὺς Καλογήρους, ὁποῦ τὸν συνώδευαν, τοὺς λέγει ἐκεῖνο τὸ Ψαλτικόν· « διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν » καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολόγει μετὰ Ψαλμοῦς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δείξῃ ὁλότελα κανένα σημεῖον λύπης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαινόμενος χαριέστατος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς νὰ ἐπήγαιναν εἰς χαρὰς καὶ ξεφαντώματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἑπτὰ δῆμιοι Τοῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον, καμωνόμενοι τάχα, πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρτ Πασσᾶν· ἀλλ' ὅταν ἀπεμακρίνησαν ἕως δύο ὥρων διάστημα, τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ὁποῦ ἔτρεχεν ἓνας μέγας ποταμὸς, καὶ οὕτω ξεπεζεύοντες αὐτόν, τοῦ ἐφάνερωσαν τὴν προσαγὴν ὁποῦ εἶχαν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασσᾶν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστῶν καὶ δοξάζων αὐτόν, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα συκωθεὶς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου καὶ ὑψήθη πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὁποῦ φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθησαν κοντὰ εἰς ἓν δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰ χέρια του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγων εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χέρια του ὡς νὰ εἶχαν τοῦ τὰ δέση. Ἐπειτα ἀκούμβησε τὴν Ἱεράν του κεφαλὴν εἰς τὸ

δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔβλεπον οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμόν μετὰ ἓν σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὁποῦ τὸν ἐσφιγξαν ἀπέταξε τὸ θεῖον πνεῦμά του εἰς τὰ οὐράνια, καὶ οὕτως ὁ Τρισμακάριστος Κοσμάς, ὁ κοινοσελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τοῦ κόσμου Κόσμος ὁ εὐκοσμότατος, νὰ λάβῃ διπλοῦς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσαπόστολος καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, ὢν εἰς ἡλικίαν ἐξήντα πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λεῖψανον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι τὸ ἔσυραν καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμόν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτο, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μετὰ δίκτυα καὶ μετὰ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὑρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἓνας Ἱερεὺς εὐλαβὴς, Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Εἰσοδίων· οὗτος λέγων ἐμβαίνων εἰς ἓν μονόξυλον καὶ κάμνων τὸν σταυρόν του ὑπῆγε διὰ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ παρευθὺς, ὦ τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λεῖψανον ὁποῦ ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερόν καὶ ἐστέκετο ὀρθιον ὡς νὰ ἦτο ζωντανόν· ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ἄμα καὶ τὸ ἀγκαλιᾶζει, καὶ τὸ εὐγάζει ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ καθὼς τὸ ἐσῆκωσεν ἔτρεξεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ Ἁγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μετὰ τὸ ῥάσον του τὸ ἔφερεν εἰς τὴν ἀνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ ἐνεταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων ἐν τῷ χωρίῳ Κολικόντασι, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγράδοις Ἰωάσαφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἁγίου, τοῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρτ Πασσᾶς ἐμετανόησε ἐπειδὴ ἐγελάσθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἀθῶον καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐμήνυσεν εἰς τὸν χόντιζαν του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου ὁποῦ εἶχεν εἰς φύλαξιν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἀνωθεν Μονὴν τῆς Θεοτόκου καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται, οἵτινες πηγαίνοντες εὑρον ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, καὶ διὰ νὰ λάβουν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ μαρτυρίου του, τὸ ἐξέθαψαν ὁμοῦ μετὰ ἄλλους Ἱερεῖς

καὶ Χριστιανούς, καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ ἦτο τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμόν, καθὼς ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὁμοῦ καὶ διαφορὰν ἢ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζεν ὅλον, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ ἐκοιμᾶτο· καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἡσπάσθησαν εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφιάσαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη ὁ Θεὸς αὐτοῦ Ναὸς, ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον. Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἐτιζὼν, τὴν Ἀλβανίτιαν εἰς τὰ μέρη τῆς Τεπελενίτης, ἀνταμώθη μὲ τὸν Βεζήρ Ἀλῆ Πασσᾶ Τεπελενιώτην, ὁ ὁποῖος τότε ἀκόμη ἦτο Μπέης, καὶ μάλιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασσᾶ· ὅθεν ἀνταμώνων αὐτὸν ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὄντζιάκι τοῦ ἔχει νὰ λάβῃ αὐξήσιν μεγάλην, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γένη μέγας ἡγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην· ἔχει νὰ κυριεύσῃ πόλεις πολλὰς καὶ τὴν Ἀλβανίαν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτη τοῦ Κούρτ Πασσᾶ ἔχει νὰ τὸ κυριεύσῃ μετὰ καιρόν. Μετὰ χρόνους δὲ τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβον πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἀγίου, καὶ λαμβάνων αὐξήσιν μεγάλην ὁ κραταιότατος Βεζήρ Ἀλῆ Πασσᾶς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτη τοῦ Κούρτ Πασσᾶ, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἀγίου· ὅθεν ἐμβαίνων εἰς τὸ Μπεράτι, ὁ Βεζήρ Ἀλῆ Πασσᾶς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἀγίου, καὶ κράζων τὸν Δεσπότην τῶν Βεληγράδων, ἀνεψιὸν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Ἀρχιερατεύσαντος Βεληγράδων, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἀγίου καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου τιμώμενον, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὡς ἀληθὴ ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν Προφητείαν καὶ δι' ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινος παρέλευσιν λοιπὸν, ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ σεβασμία κἀρα ἡργυρώθη εὐθὺς διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου ἡγεμόνος Βεζήρ Ἀλῆ Πασσᾶ. Παρευθὺς δὲ προσταζὼν νὰ γίνῃ μία κοινὴ συνδρομὴ διώρισε καὶ ἐκτίσθη ὁ περίφημος Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάρων αὐτὸς ὁ Θεὸς Ναὸς διὰ συνδρομῆς, παρακελεύσεως καὶ ὑψηλῆς προσταγῆς τοῦ κραταιοτάτου καὶ ὑψηλοτάτου Βεζήρ Ἀλῆ Πασσᾶ Τεπελενι-

ῶτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βεληγράδοις Ἰωάσαφ ἀνεψιοῦ τοῦ πρώην Βεληγράδων Ἰωάσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκεῖνην ὁποῦ τὸν ἐξεναφίασαν ἔτυχε νὰ εὐρεθῇ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρινούς τόπους ἠκολούθει ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατρειάν της, καὶ καθὼς ἶδεν ὁποῦ ἀνοιξαν τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἱατρεύθη τελείως, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δημίους ὁποῦ ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπανωκαμήλαυχόν του, καὶ γυρίζων εἰς τὸν χόντιζαν τὸ ἔθανεν μετὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἐπεριγέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθὺς δαιμονισθεὶς, εὐγάλε τὰ ῥοδῶνά του καὶ ἔτρεχε φωνάζων, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν Ἀσκητὴν· ὅθεν μανθάνων τοῦτο ὁ Πασσᾶς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξεψύχθη.

Ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ὕστερινὴν διδασκίαν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προορηθὲν χωρίον Κολικόντασι, ἄφησεν ἐκεῖ ἕνα Σταυρόν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν του ἔβλεπον οἱ Χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον ὁποῦ ἔλαμπεν εἰς τὸν Σταυρόν κάθε νύκτα· ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μὲ τὸν λαόν, καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρόν ἐκεῖνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ Βήματος πλησίον εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου, εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Ἀφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ του ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασσᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου, μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτοῦ καὶ διεσκόρπισαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Νῆσον τῆς Νάξου, ὅπου πηγαίνοντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἀγίου διὰ νὰ ἀναγγεῖλουν τὰ περὶ τοῦ μαρτυρίου εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα Ἱεροδιδάσκαλον Χρῦσανθον, τὸν αὐτάδελφον τοῦ Ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζί τους μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Ἀγίου, τὰς ὁποίας πέρνουσα μὲ εὐλάβειαν μία γυναῖκα ἐν τῷ καλουμένῳ Νεοχωρίῳ, ἥτις εὐρίσκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένειαν, ὧς τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐ-

γνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς μίαν υπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν υγιάν τῆς. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στείραι γυναῖκες λαμβάνουσιν εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδή τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μετ' τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Σημειώσεις εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Κοσμᾶ, ἐρανισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίου τινὸς χειρογράφου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1777 ἐφάνη ἐνταῦθα, ἐν Κεφαλληνίᾳ, εἰς Ἰερεὺς ξένος, Κοσμᾶς ὀνομαζόμενος, περιερχόμενος καὶ κηρύττων πανταχοῦ ἐν ἀποστολικῷ σχήματι, ὅθεν καὶ ἐκάλουεν αὐτὸν πάντες «Πάτερ Κοσμᾶ». Τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς Ἀργοστόλιον καὶ ἐδίδασκεν ἐκεῖ εἰς τὸν λαόν, ἀφήσας καὶ Σταυρὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος σφίζεται μέχρι τῆς σήμερον. Ἐκείθεν μετέβη εἰς Θηναίαν ὅπου ἐδίδασκεν ὡσαύτως· ἐκεῖθεν δὲ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τινὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τῆς Ἀσσοῦ, ἐμήνυσεν ὁρισμένως νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἀντώνιος Γκεντιλίνης ὁ πλοίαρχος μετὰ τὸ καθεῖνόν του εἰς τὸ παράλιον τῆς Θηναίας (Ἁγία Κυριακὴ) διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Ἀσσον, ὅπου καὶ ἐγένετο. Ἐλθὼν εἰς Ἀσσον ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαὸν ἱστάμενος ἐπὶ μιᾷ μεγάλῃς ἐλαίας οὔσης εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀσσοῦ παρὰ τὰ περιβόλια, ἀφήσας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου σταυρὸν ἀργυροῦν, ὅστις καὶ εἰσέτι σφίζεται. Κατὰ δὲ τὴν διδασκίαν του, ὥρας ἑτέρας οὔσης, ἐπειδὴ οἱ τέττυγες δὲν ἄφηνον ἐλευθέραν τὴν ἀκρόασιν τῆς διδασκίης αὐτοῦ, ἀνέβλεψεν εἰς τὸ δένδρον καὶ εἶπε πρὸς τοὺς τέττυγας: «Σιωπᾶτε» καὶ ὁ τοῦ θαύματος! ἀμέσως ἐσιώπησαν, ἕως οὗ ἐτελείωσε νὰ ὁμιλῇ. Εἰς τὴν διδασκίαν αὐτοῦ εἶπε καὶ τινὰς προρρήσεις. α.) Ὅτι θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑπτάνησον Κοκκινόφθοι οἵτινες θὰ κυριαρχήσωσιν αὐτῆς ἐπὶ ὅλη ἔτη· τοῦτο δὲ λέγων ἐνόησε τοὺς Ἀγγλοὺς. β.) Ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἅπας ὁ Κόσμος θὰ δεθῇ μετὰ μίαν κλωστήν (ἀντικρίζουσα εἰς τὸ σύρμα τοῦ Τηλεγράφου). γ.) Ὅτι θὰ ἔλθωσι χρόνοι νὰ βλέπωμεν τοὺς

κηρτοὺς καὶ νὰ τοὺς χάνωμεν (καὶ αὕτη βεβαίως ἀντικρίζει μετὰ τὸ λεύωμα τῶν σταφιδωπέλων καὶ δένδρων ὁποῦ ἦδη τρέχει). Ἀφοῦ ἐδίδασκεν εἰς διαφόρους τοποθεσίας καὶ χωρία τῆς Ἀσσοῦ, εἰσῆλθε καὶ ἐντὸς τοῦ φρουρίου Ἀσσοῦ, τὸ ὅπου ἦτο τότε πολὺ κατοικημένον καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ εὐλαβεστάτοι ἀδελφοὶ Παρθένιος Ἱερομόναχος καὶ Τιμόθεος Γονέμης καὶ εἰσῆγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἐκεῖ νεόδηκτον τότε οἰκίαν αὐτῶν, ἥτις ἀδιαίρετος εἰσέτι οὕτως ἐδίδεν εὐρυχωρίαν εἰς τοὺς πορευομένους. Εἰσερχόμενος δὲ ὁ Ἅγιος καὶ θεωρῶν αὐτὴν ἐν εἴδει λύπης, εἶπε «Ποῦ ἄνετε σπήτριά τορνευτά, ἀλλὰ δὲν κατοικεῖτε εἰς αὐτά», δὲν πειρήθηκε δὲ πολλὸς χρόνος καὶ ἀπέθανεν οἱ ἀδελφοὶ Γονέμης, ἡ δὲ μονογενὴς καὶ κληρονόμος θυγάτηρ τοῦ Τιμοθέου μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Εὐσταθίου Κοκόλη μετώκησαν εἰς τὸ προάστειον τῆς Ἀσσοῦ καὶ αὕτη ἡ οἰκία ἔκεινεν ἀγροτικῇ, καὶ νῦν χρησιμεύει ὡς ἐλαιουργεῖον. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἅγιος ἐκεῖ εἰς τὸ φρούριον πληθεὺς ἀκρατῶν ἤρχισε νὰ διδάσκῃ, ἀλλ' αἶφνης παύει καὶ προσκαλεῖ ἕνα τῶν παρестῶτων καὶ τῷ λέγει. «Ὑπαγε εὐθὺς ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βασιλείου Δεστούνη καὶ εἰπὲ εἰς ἐκεῖνα τὰ εἰδῶλα νὰ μὴ ἔλθωσι ἐδῶ, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ὁπίσω». Ὑπῆγε λοιπὸν ὁ ἀπεσταλμένος εἰς τὴν ῥηθιῖσαν οἰκίαν, ἥτις εὐρίσκετο εἰς μεγίστην ἀπόστασιν καὶ εὗρεν εἰς αὐτὴν τέσσαρας κυρίας τῆς Εὐγενεῦς τάξεως ἐστολισμένας κατὰ τὸν τότε ἑσπερικὸν συρμὸν ξεστῆθαι, αἱ ὁποῖαι ἡτοιμάζοντο παρὰ τὴν ἐξόδον τῆς οἰκίας διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν διδασκίαν ἀκούσασαι δὲ τοῦ ἐπιπληκτικοῦ μηνύματος ἐγνώρισαν τὴν ἔννοιαν καὶ στοαφεῖσαι μετμορφώθησαν ἐπὶ τὸ ταπεινότερον καὶ οὕτως ἡξιώθησαν νὰ ἀκούσωσι καὶ αὐταὶ τὴν διδασκίαν του. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Περγίνα Ἀννίου π. Τιμοθέου, σύζυγος τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας Τιμοθέου Γονέμης, ἥτις μέινασα χεῖρα μετέβη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Λεμβαθοῦ καὶ ἔγινε μοναχὴ διαπρέψατα καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτῆς κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διηγουμένη ταῖς πᾶσι τὰ θαύματα καὶ τὰς προρρήσεις τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

Ὅταν ἀπερρίσσε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀσσοῦ ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ τὸν πλοίαρχον Ἀντώνιον Γκεντιλίνην καὶ μετέβησαν ἀμφοτέρω εἰς τὴν Κέρκυραν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ πλήθους εὐλαβῶν Κεφαλληνῶν κατὰ δὲ τὸν πλοῦν ὁ πλοίαρχος Γκεντιλίνης ἠθέλησε νὰ ἐξομολογήσῃ εἰς τὸν ῥηθιῖτα Ἰσρέα Κοσμᾶν καὶ ἀφοῦ τῷ εἶπεν ὅλας τὰς ἀμαρτίας του, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἔάν ἐνθυμῆται νὰ ἔχῃ καὶ καμμίαν ἄλλην, οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται ἄλλην, ὁ δὲ Πνευματικὸς ἀνέβαλλε τὴν ἐξομολόγησιν διὰ

τὴν ἐπιόρσαν, ὅπως σκεφθῇ καὶ ἐνθυμηθῇ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπανελάθε πάλιν τὴν ἐξομολόγησιν καὶ ἠρώτα τὸν ἄνωθεν πλοῖαρχον, ἐὰν ἐνεθυμήθη καμμίαν ἄλλην ἁμαρτίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην ἁμαρτίαν ἐνθυμεῖται· τότε ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπηντήσας· «Τέκνον μου, δὲν ἐναυάγησας ποτέ;» Τότε καὶ αὐτὸς ἐνεθυμήθη καὶ ἀπεκρίθη, «μάλιστα, Πάτερ Ἄγιε, ἐναυάγησα εἰς » τὴν Μαύρην Θάλασσαν μὲ ἐν καράβιον καὶ εἶχα μὲ ἓνα ἄλ- » λον ναύτην μίαν κάσαν φέσια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐγλύττωσα, » ἀλλὰ ὁ σύντροφός μου ἐπνίγη καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγὼ ἐπῆρα » ὅλην τὴν ῥῆξιαν τῶν φεσιῶν ὅπου ἐπώλησα, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώρι- » ζῶν εἰς ποῖον νὰ δώσω τὸ ἥμισυ. »

Τότε ὁ Πνευματικὸς τοῦ εἶπε· «Ἐὰν δὲν ἤξευρες τὴν οἰκογένει- » ἄν του, δὲν ἐγνώριζες τοῦλάχισον τὴν πατερίδα;» Ὁ δὲ πλοῖαρχος ἀπεκρίθη «ἦιο ἀπὸ τὴν Συμόνην» καὶ ὁ Πνευματικὸς τοῦ λέγει «ὀφείλεις, τέκνον μου, νὰ στείλῃς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῶν φεσι- » ῶν εἰς τὴν Μητροπολίτην Συμόνης μὲ τὰς πληρωσείας ὅπου γνω- » ρίζεις διὰ νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἐὰν δὲν δυνη- » θῇ νὰ τὴν μάθῃ, τότε νὰ τὰ στείλῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Συμό- » νης.» Ταῦτα προήγγειλεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ῥηθέντα πλοῖαρχον, δι- » ἃ τὰ ὅποια ἔμεινε ὅλος ἔκθαμβος· διὰ δὲ τὰς ἄλλας τοῦ ἁμαρ- » τίας τὸν διέταξε νὰ κάμνῃ τὸ σπῆτι τοῦ μίαν προσφορὰν καθ' ἐ- » κάστην Κυριακὴν ὅπερ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον ἐξοκολουθοῦσι νὰ κάμνωσιν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἐνήργησεν ὁ Κύριος διὰ μέσου τοῦ Ἁγίου Κοσμά, τὰ ὅποια εἶναι σαφεστάτη ἀπόδειξις τῆς παν- » τοδυναμίας Αὐτοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.